

BOJUJEM S TÍMOM ROZTLIESKAVAČIEK

To posledné, čo som chcel urobiť počas letných prázdnin, bolo vyhodit' do vzduchu ďalšiu školu. Napriek tomu nastalo pondelkové ráno, prvý júnový týždeň, a ja som sedel v maminom aute pred Goodovou strednou školou na Východnej 81. ulici.

Bol to jeden z tých mohutných palácov z hnedého kameňa nad East River. Parkovalo pred ním množstvo BMW a lincolnov. Pozeral som sa na vyzdobený klenutý vchod a uvažoval som, ako dlho bude trvať, kým ma odtiaľ vyhodia.

„Neboj,“ dohovárala mi mama, ale veľmi pokojne to neznelo. „Je to len úvodné stretnutie a exkurzia. A pamätaj, miláčik, je to Paulova škola. Tak sa snaž, aby si... no, veď vieš.“

„Aby som ju nezničil?“

„Áno.“

Mamin priateľ Paul Ondeck stál pred školou a vítal budúcich deviatakov, ktorí k nemu vychádzali po schodoch. Vlasy mal ako korenie a soľ, na sebe džínsy a koženú bundu a pripomínal mi nejakého herca z telky,

ale bol to len učiteľ angličtiny. Podarilo sa mu presvedčiť Goodovu strednú, aby ma prijala do deviatky napriek tomu, že doteraz ma vykoplí z každej školy, do ktorej som chodil. Snažil som sa ho varovať, že to nie je najmúdrejší nápad, ale nepočúval ma.

Pozrel som sa na mamu. „Nepovedala si mu, ako to so mnou naozaj je, však?“

Nervózne zabubnovala prstami o volant. Bola oblečená ako na prijímací pohovor, vzala si svoje najlepšie modré šaty a topánky na vysokých podpätkoch.

„Povedala som si, že s tým radšej počkáme,“ priznala.

„Aby sme ho nevyplašili...“

„Som presvedčená, že tá exkurzia dopadne dobre, Percy. Veď je to len jedno predpoludnie.“

„Skvelé,“ zamrmlal som. „Vyhodia ma, skôr ako sa začne školský rok.“

„Pozri sa na to z lepšej strany. Už zajtra ideš do tábora. A po prehliadke máš to rande...“

„To nie je rande!“ ohradil som sa. „Preboha, mami, veď je to len Annabeth.“

„Príde za tebou až z tábora.“

„Hej, to je pravda.“

„A idete do kina.“

„Áno.“

„Len vy dvaja.“

„Mami!“

Zdvihla ruky, akože sa vzdáva, ale zbadal som, že sa zo všetkých síl usiluje, aby sa nerozosmiala. „Mal by si už ísť dovnútra, miláčik. Uvidíme sa večer.“

Práve som sa chystal vystúpiť z auta, keď som sa pozrel na schody k škole. Paul Ondeck tam práve vítal dievča s kučeravými ryšavými vlasmi. Malo oblečené gaštanovohnedé tričko a obnosené džínsy pomalované fixkou. Keď sa dievčina obrátila, zbadal som jej tvár a chlpy na rukách sa mi zježili od hrôzy.

„Percy?“ opýtala sa mama. „Čo sa deje?“

„N-nič,“ vykotal som. „Má tá škola aj nejaký bočný vchod?“

„O trochu ďalej sprava. Prečo?“

„Tak zatiaľ čau.“

Mama chcela ešte niečo povedať, ale vystúpil som z auta a rozbehol som sa. Dúfal som, že si ma tá červenovláska nevšimne.

Čo tu tá robí? Ani ja predsa nemôžem mať až takú smolu.

Ha-ha-ha. Veľmi skoro som zistil, že to môže byť ešte oveľa horšie.

Preplaziť sa dovnútra na prehliadku sa mi nepodarilo. Pri bočnom vchode stáli dve roztlieskavačky v červeno-bielych kostýmoch a číhali na nováčikov.

„Ahoj!“ usmievali sa. Myslím, že to bolo prvý a posledný raz, čo sa ku mne nejaké roztlieskavačky správali tak milo. Jedna mala blond vlasy a ľadovo-modré oči. Druhá bola černoška s tmavými kučeravými vlasmi ako Medúza (a to skutočne viem, o čom hovorím). Obidve mali na kostýmoch svoje mená vyšité ležatým písmom, ale moja dyslexia zapríčinila, že

tie slová na mňa pôsobili len ako nezmyselne pokrútené špagety.

„Vitaj na Goodovej škole,“ zaspievala tá blondávä. „Bude sa ti tu veľmi páčiť.“

No keď si ma premeriavala zhora nadol, tvárila sa skôr ako „pf, čo je to za chudáka?“.

Druhé dievča ku mne podišlo tak blízko, až mi to bolo nepríjemné. Prezeral som si výšivku, ktorú malo na uniforme, a rozlúštil som Kelli. Voňala ružami a ešte niečím, čo som si pamätal z lekcí jazdeckta v tábore – voňali tak čerstvo vykúpané kone. Dost čudná vôňa na roztlieskavačku... Možno mala poníka. V každom prípade stála tak blízko, až som mal pocit, že ma chce zhodiť zo schodov. „Ako sa voláš, zajko?“

„Zajko?“

„Nováčik.“

„Ehm, Percy.“

Dievčatá sa na seba pozreli.

„Á, Percy Jackson,“ pokývala hlavou blondínka. „Na teba sme čakali.“

Pri jej slovách mi po chrbte prebehol mráz ako hrom. Dievčatá blokovali vchod a usmievali sa, ale nebolo to ani trochu priateľské. Ruka mi inštinktívne zašla k vrecku, kde nosím svoje vražedné pero Anaklusmos.

Potom sa z budovy ozval hlas: „Percy?“ Bol to Paul Ondeck, hovoril odniekiaľ z chodby. Ešte nikdy som nebol taký rád, že počujem jeho hlas, ako v tejto chvíli.